NUM. 20. BARCELONA 12 DE JUNY DE 1879. ANY 1.er

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
CARRÉ NOU DE S. FRANCESCH
núm. 27, pis 2.on
BARCELONA.

PERIÓDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LLITERARI.

DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.
FORA DE BARCELONA
cada trimestre
ESPANYA, 8 rals.
CUBA Y PUERTO RICO, 16.
ESTRANGER, 18.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

PROFESSONS.

Diuhen que la religió católica déu una gran part de la sèva preponderancia á las ceremonias del culto extern.

¿Será veritat? Jo per la mèva part no sè negarho ni confirmarho.

Una cosa hi notat y haig de dirla. No sempre las professons revelan devoció per part dels que hi van, ni compostura per part dels que se las miran.

Molts dels que hi van, ho fan per vanitat y molts dels que se las miran per divertirse.

***

Dias endarrera vá haberhi la professó de Santa Ana.

Uns lladres penetran de nit á l' iglesia, se despenjan desde una cúpula, s' emportan un cupó, una corona y 'ls xavos que hi havia dintre de la caixeta de las ánimas. Resultat, que la professó anava per dintre.

Vè 'l bisbe, mana tancar l' iglesia profanada y á mitjas excusas organisa una professó per obrirla.

Ja tenim la professó per fora.

¡Y quina professó! ¡Y quinas escenas mès edificants!

Figurinse que á la Plassa nova un treballador que potser faltaba á la feyna, aprofita un claro per traspasar. Lo comandant de municipals l' agafa per un brás, l' hi dona una estiragassada y l' hi proba practicament ab un argument sobre las costellas, que 'ls comandants de municipals gastan bastó de mando.

Ja ho hi dit: era un obrer que potser faltava á la feyna. Ara jo, ab tota l' humilitat necessaria en semblants casos, m' atreveixo á recomenar al Sr. Bisbe, ell que vá organisar la professó, que prengui aquest exemple, com una proba de lo molt qu' ell estima y 's desviu per las classes jornaleras.

***

Mès avall hi havia un noy ab jech blau y la gorreta ab galonets d' or posada al cap. Feya cara d' espavilat.

—Un pare capellá tot desmandat l' hi pregunta:

—¿A quin estudi t' ensenyan de modos?

Resposta del noy, mès prompte que una centella:

—¿Y á quina taberna hém fet pá y trago plegats, perque 'm tracti de tú.

Vaja, confessin que 'ls actes del culto extern, son molt edificants!

***

Per fortuna tots aquests petits escándols estavan compensats per la presencia del Sr. Fontrodona.

Lo Sr. Fontrodona anava á la professó. Grave, solemne, pausat inspirava veneració y respecte. Que digan lo que vulgan: un home aixis ompla.

***

Després de la professó vá haberhi una gran ceremonia religiosa. Lo bisbe vá celebrar de pontifical; un canonje vá predicar sobre la profanació del temple de Jerusalem, y.....

Res: un granuja aprofitantse de la compunjida atenció de un devot que duya un magnífich armillero, vá birlarli 'l rellotje.

Y altre vegada la professó vá anar per dintre.

¿Quán tornará á anar per fora?

***

Y mentrestant s' acosta la diada del Corpus, es á dir, la senmana de las professons.

¡Oh santas costums!.. ¿Y encare dirán que las professons no guian al poble pel camí de la religiositat?

Escoltin. Jo veig rengleras de nenas preciosas: hi veig ullets de cel ¿ho senten? DE CEL; y algun soldat dels que forman lo cordó, girantse d' en tant en tant exclama:—*Cachito de gloria* ¿ho senten? DE GLORIA..... Pero qué... ¿Per ventura 'ls mateixos gegants ab la sèva estatura no fan alsar los ulls y separarlos d' aquesta terra miserable?...

¡Los nanos! ¡Lo ball de bastons!.. ¡La mulassa! ¡'L lleó!.. y sobre tot las trampas... ¡Oh al sentir, ram, tram, tram, no puch ferhi mès, un sentiment místich ompla tota la mèva ánima!.. No sè quina relació misteriosa s' estableix entre aquell sonido acompassat y monótono y las mèvas impresions religiosas.

Y vels 'hi aquí un' altre tema, que podria desarrollar ab la sèva gran eloqüencia Sa ilustrissima 'l Sr. Bisbe.

***

Respecte de lo demés de la professó no 'n dich res; ja ho he dit avants. Molts hi van per vanitat, molts se las miran per divertirse.

Pero ¡qué hi farém!...

Jo chech que ab las modas d' are, sobre tot ab certs barrets que 's portan, comensam á empetitirse 'ls órganos del cap ahont resideix la religiositat.

Y això ja no demano que 'm espliqui 'l Sr. bisbe, sino un frenólech.

***

Com á proba de que la religiositat desapareix, aquí hi ha 'ls botiguers, los sastres, los sombrerers, los sabaters, etc. etc. etc.

Escoltinlos:

—¡A nosaltres que no 'ns toquin la professó de Córpus!

—¿Perqué?

—Ay, ay, perque la professó de Córpus 'ns ompla 'l calaix.

¡Observan quin sentiment mès mundá! ¡Quin materialisme mès repugnant!..

Ja 'u veuhen: tota l' admiració per la professó de Córpus se reduheix á vendre un parell de guants ó un barret de copa.

Un altre tema per una conferencia del bisbe.

P. DEL O.

UN HOME DEL DIA

IMITACIO DE GUSTAVE DROZ.

¿Perqué s' hi ha casat la Julia ab en Baltasar? ¡Misteris incomprensibles! Ella es hermosa, esbelta y elegant: ell es un homenot brusco, xaparro, cap gros, espatllas amplas y curt de talla. Ella te la blancura de la llet, la frescor de la rosa, y 'l cabell negre com una mora; ell es roig, pigat de cara y té no mes que un dit de front: tot lo demés son cabells, uns cabells aspres y revessos. Y lo mès estrany es que la Julia tenia una fortuna y en Beltasar no tenia un cèntim.

¿Perqué s' hi haurá casat?

Las sèvas amigas intimas l' hi han sentit á dir en confiansa:—«¡Ah! Quan l' hi passo la má per entremitj dels cabells se 'm figura qu' estich acariciant la testa de un lleó.»

¡Quins capritxos tenen las donas!...

***

S' acosta l' hora de esmorsar. Sona 'l timbre ab una vibració estrepitosa. Es ell: ningú truca d' aquest modo. ¡Es tan brusco!

Al obrirli la porta, empeny de tal manera, que tira al criat de revés contra la paret. Al ressò dels talons de las sèvas botas responen tots los cristalls del armari que hi ha á l' antesala.

Entra al quarto de la sèva esposa. La Julia l' espera somrient. Está encantadora. Porta una bata elegantissima y un pentinat delicios. Té tans desitjos d' agradarli!

¿Com interpreta ell aquets desitjos? Després de mirarla de cap á péus, serio y brusco com de costum, l' hi pregunta:

—¿Qui ha vingut?

—Ningú, respon la Julia ab un sospir.

¡Ah! l' afany de serli agradable, s' ha traduhit ab un moviment de celos.

En Baltasar llavors, tirat sobre un silló, ab una cama damunt de l' altra, llegeix un periódich. Ella resolta á vence aquell erisso per medi de la manyagueria, s' hi acosta y l' hi diu:

—¡Baltasar!

—¿Qué?

—Demá la marquesa dona un ball; m' hi acompanyarás?

—Demá? Es imposible!

—Ella mateixa ha vingut personalment á invitarnos.

—¿Quan?

—Aquest demati....

—Y tú 'm deyas que no havia vingut ningú? ¡A mí se m' enganya! Tú no ets prou franca, tú abusas de mí... ¡Sempre solapada!... ¡Sempre..... dona!

La Julia s' aixuga las llágrimas que l' hi saltan pels ulls, y un criat dona fi á la desagradable escena, anunciant que 'l esmorsar es á taula.

***

Ell devora l' esmorsar ab quatre salts. Ella apenas tasta res. D' en tant en tant alguna llágrima furtiva, rodolantli per las galtas l' hi cau dintre del plat.

Al acabar, en Baltasar se treu un habano, lo criat l' hi dona un misto, y tot encenent y trayent bocanadas de fum, demana 'l sombrero, se 'l cala, y sense despedirse de sa adorable esposa, ni mirársela siquiera, gira l' esquena y se 'n vá.

La Julia cubrintse la cara ab un mocador, romp á plorar.

***

¿Quina es la causa de aquesta estranya conducta? Mirèm de averiguarho: seguimlo.

Surt al carrer: agafa l' acera y camina dret com un

toro, tot rebanxinat, orgullós, fentse obrir puesto. Quan troba una plassa, pren la diagonal per fer mès via. Per últim emboca un carrer céntrich, pero poch concorregut; se para davant de una escaleta... y ell que no vacila may, llavors vacila.

¿Qué será? Seguimlo encara. Puja 'ls esglaons de un á un y ab pausa: agafa la maneta del timbre ab delicadesa y truca ab suavitat..... ¿Han vist trasmudació mès rara?..

Una dona ja entrada en anys surt á obrir, y ell estampant un somris á la sèva cara, pregunta:

—La Bassilia?

—Espéris, diu la portera; no sè.....

Mentres al llindar de la porta, ab lo sombrero tret l' hi bat lo cor, mentres espera, se sent una vèu descastada, que diu:

—¡Ah!.. es aquell tipo?.. ¡Que passi!

*
* *

De ahont surtia aquella véu?

Seguim á n' en Baltasar. Al passar per devant de un mirall, s' arregla la corbata. Es l' home timit. Lo lleò s' ha tornat anyell.

La portera l' acompanya, l' hi obra la mampara y ell se fica á dintre de un quarto desfentse en cortesias.

Allí está la Bassilia.

Es una minyona passada: en la sèva primera joventut hauria sigut guapa: are no es mès qu' elegant, vesteix bè, s' empolva y 's pinta.

Precisament al entrarhi en Baltasar, deixant lo sombrero sobre una cadira, no s' alsa á rebrel ni 'l saluda. 'L véu desde la lluna del mirall del tocador y riu ab sonrisa burlona. Es qu' está ocupada pintatse las cellas y las pestanyas y donantse coloret.

—Séu, home, no sigas tonto, l' hi diu la Bassilia.

Y ell, acostantse una cadira al tocador, roig com un perdigot, l' hi arrima 'ls llabis á las galtas, mentres ella enretirantse ab vivesa com si una vespa anès á picarla, l' hi diu:

—¿Y are, ximplet?... ¿Que no véus que 'm destorbas?...

L' humillació no 'l corretjeix, y la Bassilia tot continuant la sèva feyna, l' hi diu:

—Nano (aquel es lo nom que acostumava á darli) No dirias que m' han dit...

—¿Qué t' han dit?

—M' han assegurat que 't casavas.

—Jo?

—Si; pero no tingas por: sobre aquest particular estich molt tranquila. No trobarás cap dona que 't vulga per marit. Ets massa lleig y massa estrany. (La Bassilia deya aixó rihent com una boja y ensenyant unas dentetas de rata.) Al demés, si, si: ets estrany y lleig... No mès tens una cosa bona; pero aquesta no se 't veu sino despres de tractarte molt. Ets generòs. Aixó si que no se 't pot negar... Y are vèurem si tens memoria...

En Baltasar, triunfant, se treu un estuig de la butxaca, y ab má tremolosa l' hi allarga. Ella l' obra y mira. Era un magnifich aderés d' esmeraldas y diamants.

—*Non c' é male*, exclama, y 'l tira dintre del calaix del tocador.

Aquest es tot l' efecte que l' hi ha produhit un tant magnifich regalo.

*
* *

Al últim s' alsa del tocador. Havia acabat la treballosa feyna d' enfarinar sa cara de rosa pansida, de donarli 'ls tons de la salut y de la frescura per medi del coloret, de imprimir vigor á las cellas y á las pestanyas per medi del negre, y d' ennegrir també sa indefinible caballera. En aquesta operació hi gastava dos horas cada dia.

Duya 'l peuhet calsat ab sabata escotada, y un pentinador desabrotxat.

Baltasar, al véurela dreta, ab la mirada tendre, los ulls d' atmetlla y 'ls brassos extesos, exclama.

—¡Qu' ets hermosa Bassilia!...

Y ella contestava:

—¡Mare de Déu! Y tú que n' ets de ridicul!

*
* *

En aquest moment la portera obra la mampara, y diu:

—Senyoreta hi ha 'l barò.

—Que passi, diu ella sense inmutarse.

—Bassilia! exclama en Baltasar.

—Quieto ahi nano y que tinguém la festa en pau, diu la Bassilia dominantlo ab una mirada.

En tant entrava 'l barò. Era un jove guapo y arrogant. Al entrar ab desembrás, donava una mirada de curiositat y de provocació á n' en Baltasar que no sabia lo que l' hi passava.

—Enrich, diguè la Bassilia: es lo mèu pedicuro. M' ha surtit un petit ull de poll al dit xich del péu esquerra y ha vingut á mirarme 'l.

Y en Baltasar, respon, per donar mès tò de veritat á l' escena:

—Si, no será res.

—Bueno; ja pot retirarse, diu la Bassilia: demá á las onze que haure sortit del bany podrá tallarme 'l.

En Baltasar pren lo sombrero, y fent una gran cortesia se 'n vá.

Fins á la porta conserva 'l sèu ayre timit y avassallat: al baixar l' escala, encare 'l conserva; pero no tant.

Mes, al veure 's al carrer, al respirar l' ayre pur, al trobarse davant del mon, ja es un altre home. Se posa rebanxinat, aixeca 'l sèu cap enorme, ressonàn los tacons de las sevas botas per l' acera, y sembla que diga:

—Feume puesto, que aqui passa un home dal dia.

T. DEL F.

LA MÚSICA EN LOS TEATROS.

Martidi tre á le ondici della notti.e

Tristo é penserioso andava ciano ciano á informarme dil stato dil póvero Marchese, cuando al imbocare la strada de S. Paolo sento ¡Guilin! ¡Guilin! ¡Guilin! Beeere.... bebere... bebere, bebeee.... *teeecum, meritan aaasinus que trattano cooosibus que non entendinus... bere, bebere... bebece....*

Subito il core m' ha fatto un salto.

Non so perche ho pensato che andavano á calsare le botte per il gran viagio al desgraciatto impresaro.

Di fatto il paraiguas roso si ha chiuso in facia della scaletta dil amimaletto.

Apresuro il passo é mi metto anche io nella casa. C' eramo li reuniti: giornalisti teatrali, artisti, musici, coristi, escolani, machinisti, portinai, avisatori etc., etc. in soma non faltaba nessuno, tutti con la cerilla. Di lagrime é mochi non ne volette di piu.

C' era un giornalista teatrale alto, biondo, con lutciana, di quelli che solo fanno il giornale per cuatro amici é l' impresaro... che singociaba cridando: ¡Addio macaroni!.. ¿comme faro adesso? Non posso ritornare á Napoli á far l' espia dil Rhe... ¡Dio!.... si questo diávolo di Vallesi more, non mi resta altro che pigliar la gitarra, il piatto de llauna é la moglia, é ritornare per il café di Villanova y la Geltrú á cantar la serenata del *Faust* ... ¡ji!.. ¡ji, ji, ji ji!...

Queste schiamacioni é quelle dei musichi, coristi, scolanetti é tutti cuanti intonando il coro «*Sr. D. Rufo paguenos y nos iremos*» de la ópera *Ignacio ó el amante desgraciado*, m' anno entenerito davero.

¡¡¡Infelici marchese!!!

Frá i signori che rodejano il letto si vedévano ancora quelli tanto spavillatti che lasciarono al povero Impresaro al mezzo della pedratta. Vicino alla testa e con grandissimo carigno si vedeva curar al ammalato ai due mansi che tanto desiderio anno de heritar il posto dil signore della pancia e dil suo cognatto. La piu gran parte dil resto estaba composta de prime donne, tenori, baritoni, bassi é tutta altra sorti di pesci grossi che mentre piangevan con un ochio con l' altro facevan posture dolce ai due heritieri. Cual che duno al vedergli habria detto che procurabano salvar i calieri!

Dopo il duo corejatto dil japellano é scolano, ha ricevutto il passaporto il povero marchese. Lui l' a preso l' esteso che un santetto. Al finale l' anno demandatto si voleva che li untáseno le frontise é lui ha risposto afirmativamente. Veramente non ha fatto male. Doppo quella untata potri andare di petto á l' altro barrio. Finita questa roba ha cominciato de nuovo il ¡Gori! ¡gori!

Era ja tarde, é con il clero ha partito molta gente restando solo i pui intimi della casa.

Fra un momenti di grandi sospiri é molti sbufegui, il disgraciato marchese conoscendosi che habeba fatto a tutti comme l' aso d' ori, ha demandatto á quel signore che rigala dei papagalli andase á chiamare il Notaio perche prima di crepare, voleva lasciar le cose acomodate nel suo posto. Vi assicuro che si lo disse al sordo non lo disse al perezoso, doppo cinque minutti c' eranno li l' huomo della fede pública acompagnatto dei testimoni.

Tutti nosaltri andávamo á retirarsi per lasciar libero delle sue atcioni al capulatto empresario, ma lui con voce animata dissi: «Non vi movete, ja dal resto tutti sapete le mie impastifate. E poi voltandosi del fianco del Notaio li dissi: «Scribete amico.»

Primo comincio dichiarando che io Enrico Vallesi é Pela-mansi, marchese degli occhi di Pogli sonno figlio di mio padre i della mia mama.

Secondo.—In calitá di religione debo consignare che ancora che i miei genitori m' anno fatto católico io videndo che é eranno molto sabi che non s'avévano pototto metere d' acordo per determinare quall' era la meglior, glio ho acettato tutte, cosi de l'esteso modo ho fatto l' hebreo, che il turco, é il católico. Mi pare che non ce res di dire?

Nomino albacee testamentari al Sig. Gobernatore civile (un bravo signore), al Tempo, é agli acontecimenti.

Per la clausula del bene di l'anima vi diro che sonno convinto de che la mise cuanto piu se págano piu valgano, cosi non avendo nessun calieri rinuncio á farmene dire. Credo in la justicia divina é aspetto che me te toccara una parti delle gradi festase che fanno dire i richi.

Lascio un teatro á tutti quanti per rompersi la crisma quelli que non lo conóscono é sopra tutto quelli che gli piace la pantorriglie delle bailerine, é fanno l'impresaro sensa guardar niente. ¡Alabato sia Dio!

Lascio al heritiere che poi si dirá una coleccione di propietari del citato coliseo, di tipi piu distinti che la coleccione Bidel. ¡Dio fassi che pronto tróvano, anche loro, un domatori di piu mustacci di me!

Lascio una patulea di disperati acreatori fra i quali ne sono alcuni pocchi, piccoli che meritono la considerácioni dil mio heritiere. Y capi padri cive i piu grosi possono essere mandati á paseggiare, ecetuando anche quello che non sia artistone.

Lascio al mio sucesore una corperacione chiamatta orchesta piu piena di vici che il figlio d' un miglionario. Ma con un po di buona voluntá potrá arrivar á mettere mitxe sole é talone.

Lascio anche due quadriglie de cridaire stonatori capace di rompere gli... orecchia di qual se vulga. Racomando al mio sucesore di pulire la quadriglie di donne, dove ei sonno meza dozena di simie che faranno escamare á tutti i parroquiani che lasciano calieri per póter andar fra loro.

L'esteso dico dil corpo di ballo, dove ci sono parecchi morti.

Lascio anche una sartoria che non li manca molto per esere al nivello della fira di Bell-caire. Per 500 pesete cada opera si puo vestire al meno pulito.

Il direttore de scena é il machinista, sonno due verdadere joie, cioe, *biju*, cosi racomando al mio heritiero procuri pulirseli lo piu tosto possibile.

Il resto sonno pesci minuti che sotta di una bona grapa porano andar bene incarrilati cosi non entro in particulari.

Adesso, nomino heritieri universale miei á tutti i bretoli che ci siano al mondo, é sapiano explotare con salero le debolezze della humanitá, Malgrado non abbiano calieri alcuni, possono acetare l' hereitagine sensa paura con la sicurita che non li hanno di mancare i mansi che si lasciano schilare.

Ai miei soci, ancore che mi anno lasciato nel fango, gli donno gracia per i setti mesi é mezzo che anno tenuto pacienza di lasciarsi arrancare la plume.

Ecco la mia ultime disposicione testamentari che ó desiderio si portanno á capo nel estesso modo che sta scritto é cosi firmo in Barcelona en coi testimoni etcétera, etc., etc.

. . . . . .

Apena il marchese habeba firmato cuando si senti un rumor di passi é compari quel giornalista che tanto si habia schiamato poco faceva.

Siete salvatto, disi, siete salvatto!

¡Oh celo! ¿cosa ce? rispose l' amalato.

La grrrrrrrran sibila di Milano é favorabile á voi, l' i avete inspiratto compasione é stá disposta á metervi un rimedio che será olio in un lumo.

Venga pure, probiamo rispondi Vallesi.

Ecco che rináscono l' esperanze, tutti si muove, molti sorridono é tutti vedono, altra volta ballare i calieri in facia di lui.

Io da-vero non credo á niente, vederemo adesso non mi mueveró piu del fianco del imfermo e cosi potra darvi compto dil miracolo della sibilona da Milan vostro affecionatissimo.

PEPINO.

L' OR.

D' eix metall vull sè 'l cantor:
vuy esplicaus sa noblesa
y encara que ab tal empresa
no m' hi fassi *barba d' or*;
ab mos versos mal forjats
jo 'l posarè dalt la gloria
tot esplicantvos sa historia,
sas virtuts y propietats.
L 'Or!.. té un brill.. que n' es de viu!
fins *cega*! mireu si es trist;
¿mes creurán que may hi vist
cap cego per tal motiu?
No l' ataca á n' ell qui vol,
sa resistencia es molt gran;
no l' hi fa re 'l sal fumant
ni 'l o i de vidriol.
A las donas tant imita
que per ferse bè estimá
en la terra 's sol trobá
baix la forma de *pepita*.
No necessita alabansa
poseheix tota virtut:
perque vaja es ben sabut
á *pes d' or* ¿qué no s' alcansa?
Ell fa frente á la desgracia
ell nos cura tots los mals
¡si es lo rey dels minerals
ab que conta la farmacia!
Plena está de gom á gom
la terra de ferro vell
mès ¿que son al devant d' ell
lo coure, l' estany, lo plom?
Metalls tots qui mès friable,
que al se al cap de quatre dias
ja perden las fesomias
mes... l' or no, es inalterable.
Per aixó quan se vol di
que una noya tè un bon cor
tothom li diu *que 'l tè d' or*
y aixó es sempre un terme fi.
Mes al dirho, de segú
que s' abusa ab tal boldo,
y havém de tenir cuydado

puig *no es or tot lo que llú.*
Per probar mès son valor
basta dir qu' hasta 'ls inglesos
(qu 'en aixó hi son molt entesos)
nos diuhen que *'l temps es or.*
Peró deixant aixó axís
l' or sa historia també tè
un *sigle d' or* hi vá habé
qu' era lo temps mès felís..
California que blassona
res no fora sens l' or vil,
com ré no fora en Roschil.
còm ré no fora en Girona.
Ah!.. quan dols se senti 'l drinch
aquell drinch celestial
(puig com ell cap n' hi ha d' igual)
d' una dobleta de cinch!
Dich *dobleta* peró ab pena,
puig las unsas son mès bonas
mès ¡ay! de las *perruconas*
ja se n' ha perdut la mena.
. . . . . .
Or! los cants are has sentit
de ma veu enrugullada,
ja ma tasca está acabada
cars lectors. ja l' hi descrit.
Mès si al ferho á ma manera
ha sortit ab molts bunyols,
¡no 'm critíquin!.. pensn sols
que hi fet Or... *de llumanera.*

EMBOLICA TRONAS.

ESQUELLOTS.

Are resulta que aquells barrets tant monos del municipals no han de servir mès que 'ls diumenjes.

¡Ay Senyor! ¡Pobres municipals! Tot justament lo dia destinat á descansar es quan los hi donan mès feyna.

Perque aquella cresta pesa una pila, y 'l ridicul una pila y mitja.

Y are se m' acut una cosa:—Diga, Sr. Fontrodona, y del prestigi dels demès dias de la senmana que se 'n fá?

L' Ajuntament sempre fecundo.

Are acaba de crear una nova oficina titolada d' arbitres que l' hi costará un grapat de duros.

Pèl moment los empleats que 's nombrin ja haurán trobat un medi d' *arbitrarse* la vida.

¿No hi ha cap regidor que tinga algun parent en baga?

La filoxera vá caminant cap aqui. Ja, segons diuhen, es á Perpinyá.

Si jo fos de l' Ajuntament posaria un nou impost sobre cada filoxera qu' entrés al terme municipal de Barcelona.

Lo carácter andalús es bromista; pero quan está trist confessin qu' es molt tétrich.

L' altre dia al cementiri de Málaga hi troban á un home, ajegut boca terrós, sense fer cap moviment.

—*¿Qué hace V. ahí?* l' hi preguntan.

Y ell contesta:—*Nada, estoy aguardando á la muerte.*

Era un pobre treballador que no havia menjat res y no tenia feyna.

Un jove americano s' examina un d' aquests dias d' historia natural.

—*¿Quién era Pepino el breve?* l' hi pregunta 'l catedrátich.

L' alumno 's queda encantat y 'l catedrátich desprès de despedirlo, l' hi dona carbassa.

—*Aun he ganado,* diu ab molta tranquilitat, *por un pepino me han dado una calabaza.*

L' altre dia entraba un carro de banys ab totas las endergas corresponents.

Los burots de un fielato 'l registran y 'l troban tot plé de vi.

Un dels mossos podia dir:

—Lo portém per banyar una taberna qu' está malalta.

La senmana passada varem publicar un revista de la corrida de badells que varen donar alguns sócios del Circo! equestre.

Consti desd' ara que no varem tractar d' ofendre á ningú: que 'l nostre periódich es festiu: que van invitarnos á una festa de broma y que nosaltres tenim la costum de seguir las bromas fins al cap de vall.

Y si varem treure motiu á algunas personas, es simplement perque no 's concebeix un torero sense álias.

Al Bon Retiro s' ha estrenat un teló de boca molt bonich.

No l' hi falta cap dent.

Vull dir ab aixó qu' está ben pintat y que 'ls senyors Moragas y Urgellés varen ser aplaudits ab justicia.

Aquest dia un noy al carrer de la Mercé feya muecas á un municipal, y 'l municipal vá empendrelas ab ell á cops de xarrasca.

¡Mare de Dèu, Mare de Dèu!

Aquests municipals del Sr. Fontrodona gastan uns barrets y un fums!..

Una noticia de un periódich de Figueras:

Al poble de Sant Climent Sasebas un burro vá volcar un buch d' abellas.

Y aquestas varen sortir tan enfutismadas que á copia de picá al burro, van deixarlo mort al mitj del camí.

Y are digan si no es veritat alló que diuhen: No se ha fet la mel per la boca del ase.

A la professò de Santa Ana hi anava un frare.

A la de Córpues diu que hi anirá tota una comunitat.

Una famélich:—Y la sopa quan vè.

¿Que no van al Circo eqüestre de la plassa de Catalunya?

No hi faltin y jo 'ls aseguro que s' hi farán un tip de riure.

L' altre dia, un caball ensenyat, l' hi tiravan un mocador á terra y 'l recullia.

Un dels payassos vá dir:—*Yo tambien lo haria y no soy caballo.*

*
* *

Lo mateix clown feya una juguesca ab un altre y deya:

—Hi vols apostar una botella d' oli de fetje de bacallá?

*
* *

Pero no tot son bromas. En Toni Grice vá treure 800 duros en aquesta última rifa de Madrit.

Es l' exercici mès bonich que l' hi he vist fer.

Lo dia qu' estiga per mi, vull demanarli que me l' ensenyi.

Lo *Diluvi* ha sigut denunciat. S' ha senyalat la vista pèl divendres 13 del actual.

¡Divendres! Dia de pega.

¡Y dia 13 de Juny, Sant Antoni!

Que Sant Antoni 'l guardi de pendre mal.

L' amo del criadero de Gracia ha montat un local per ballarhi, tots los diumenjes.

Are vostés dirán:—¿Y que tè que veure 'l ball ab l' incubació artificial?

¡Qui sab! Jo pèl moment ja hi trobo un punt de contacte. Als balls del criadero hi van moltas pollas.

Una nova casa de begudas s' ha obert á la Plassa de Sant Sebastiá, allá hont hi havia 'l mercat industrial.

L' establiment se titula: «*Al nuevo Noé.*»

Un dupte:

«¿Se titula aixis perque Noé vá ser l' inventor de la vinya, ó com un recort de l' aygua que vá caure pèl diluvi?

Los parroquians ne donarán rahó.

QÜENTOS.

En un quartel. Un recluta espolsa las pussas que l' hi ennegreixen los llansols y diu un cabo:

—Mestre si tú 't tréus las pussas de sobre anirán á un altre llit, y si tots ho fan aixis, totas farán cap al llit del cabo. Per lo tant, me sembla que ja es ocasiò de que cadascú mantinga las sèvas.

Un gandul s' arrossega pèls cafés ab la levita foradada del cotze.

—Escolta, l' hi diu un amich de confiansa: no farias millor treballant y no anirias de aquest modo?

—No; jo mès m' estimo sempre un forat que una taca.

Parlan de un minyó generòs hi diuhen:

—¡Quin cor d' or tè 'l Eduardo!

—No m' en parlis: sempre ab la bosa oberta pèls sèus amichs

—¡Oh, si! Y si algú l' hi tira un duro, may diu que no.

Referintse á un orador de mérit; pero que no mès defensa las causas mediant lo que l' hi pagan, deya un:

—Talment se sembla á un censal.

—¿Y en qué?

—En que 's lluheix.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

De fer fortuna l' *hu-dos*
tres-quatre, pesar *total;*
á n' al *hu-dos-tres* Ambrós
deya lo senyor Pascual.
Mes aquell li respongué:
—*Primera* home, ¿vol callá?
Estiga bèn cert vosté
que á *dos-tres-quatre* anirá.

AFRICÁ Y LERDOXELA.

II.

En lo poble de *Dos-tres*
vaig perdre una *tot* molt bona
y perqué no s' enfadès
ni una *primera* al revés
n' hi dit encare á la dona.

PAU SALA.

ENDEVINALLA.

Capa 'm diuhen y no abrigo,
tasca dono y no soch amo,
y sens tenir 'ls peus molt amples
patas me diuhen y callo.
Y hasta 'l nom de gos me donan;
pero ab humiltat ho passo,
perque també 'l de la dona
solen dirme y ho prench guapo.

TIA XICH DE M. DE R.

LOGOGRIFO NUMERICH.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10	Un establiment.
1 2 3 4 5 6 7 8 10 .	La mestressa.
1 2 3 4 5 6 7 8 . .	L' amo.
1 2 3 4 10 6. . . .	Lo que fan.
1 7 8 7	Lo nom del amo.
8 9 4 2	Lo nom de la mestressa.
8 7 4	Un adorno de la sèva filla.
4 7.	Una lletra.
1.	Un' altre lletra.

FRA DIÁVOLO.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .

Sustituhir los punts ab xifras de modo que multiplicant vertical, horisontal y diagonalment, dividint tots los productos per 30 y elevant al quadrat tots los cocients, resultin totas las potencias iguals á 1.

J. SUST Y G.

TRENCA-CLOSCAS.

Bordeta.—Rosas.—Ripoll.—Mataró.—Reus.—Calella.

Colocar aquests noms en columna de modo que llegits diagonalment dongan lo nom de un poble de Catalunya.

O. NAIRAM.

CONVERSA.

—Ola Paco, ¿sabs quin' hora es?
—Las set.
—Me 'n vaig.
—¿Qué tens, que vas tant depressa?
—Buscau: que jo mateix t' ho he dit.

MAMADITS.

GEROGLIFICH.

P. P. P. P. P. P. P.
A M A
L I N O
R R
1

TIA XICH DE M. DE R.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Merceneta.*
2. IDEM 2.ª—*Natural.*
3. MUDANSA.—*Sila, Pila, Tila.*
4. COMBINACIÓ NUMERICA.—7 8 5 4 3 1
   8 5 4 3 1 7
   5 4 3 1 7 8
   4 3 1 7 8 5
   3 1 7 8 5 4
   1 7 8 5 4 3
5. CONVERSA.—*Pajés.*
6. TRENCA-CLOSCAS.—*Manresa.*
7. CREU DE SÍLABAS.—
   pi ca
   pi la ri ca
   ca ri nyo sas
   ca sas
8. GEROGLIFICH.—*Lo riure va á estonas.*

Barcelona: Imp. de Lluis Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

ALEGORÍA D' ACTUALITAT.

Jochs de mans, comers, política,
arts, bellesa, ciencia, amor.....
tot son trampas, trampas, trampas,
tot son trampas, trampas son.